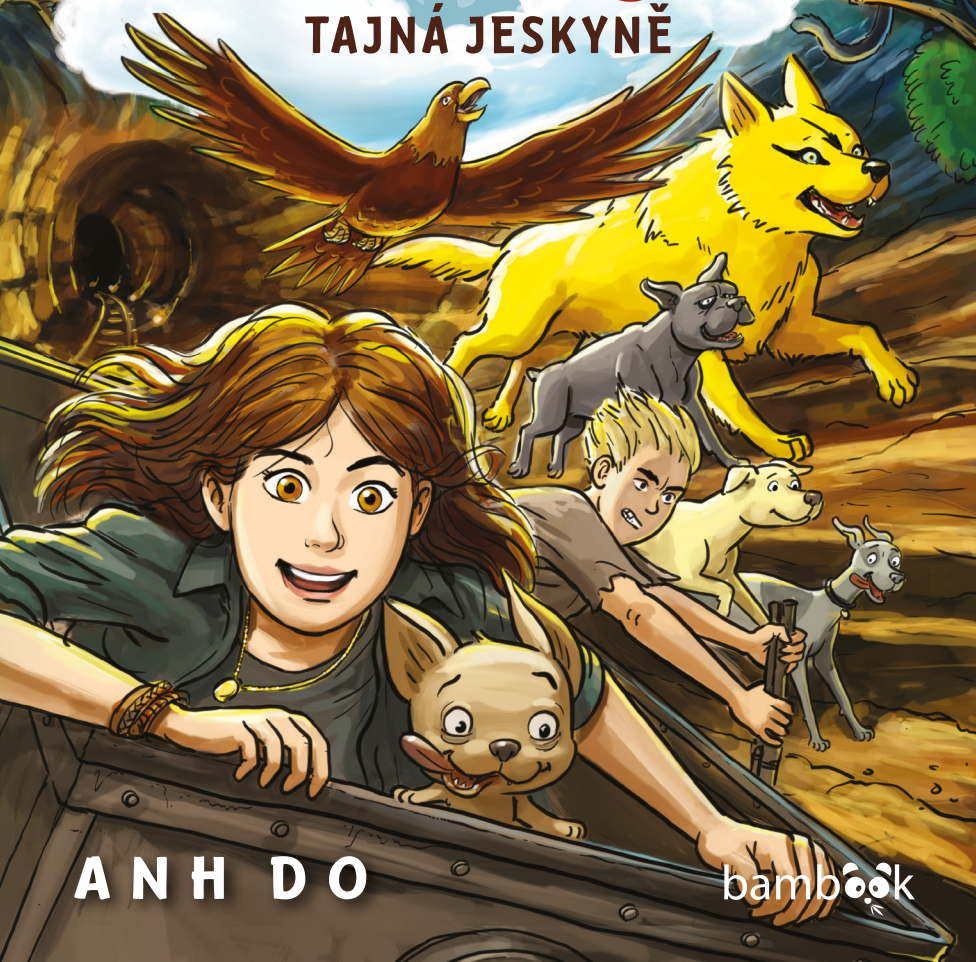

VLČÍ DÍVKA

TAJNÁ JESKYNĚ

ANH DO

bambóok

bamb**oo**k

**VLČÍ
DÍVKA**

Text copyright © Anh Do, 2020

Illustrations by Lachlan Creagh, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Martin Forman, 2025

A N H D O

VLČÍ DÍVKA

**TAJNÁ
JESKYNĚ**

ilustroval Lachlan Creagh

OBSAH

1	ŘEKA	9
2	STOUPÁNÍ	26
3	SEDM VOJÁKŮ	34
4	SIGNÁL	52
5	ŠALVĚJ	67
6	PŘÍLIŠ MNOHO KOČEK	81
7	NOC V KORUNÁCH STROMŮ	94

8	DRUHÁ ŠANCE.....	108
9	DO TEMNOTY	120
10	JESKYNĚ.....	134
11	ŠÍLENÝ PLÁN.....	146
12	BÍLÝ ZÁBLESK.....	164
13	PO BOJI.....	177
14	ŠÁL.....	194

1

ŘEKA

Slyšela jsem, jak se za námi lesem prodírají vojáci,
ale cestu nám přehradila řeka.

Psi čenichali, poštekávali a kňučeli.

Dvounozí už jsou skoro tady, zaštěkal Čmuchar. **Měli bychom se otočit a postavit se jim!** zaňafal Mrňous.

Mají zbraně, zavrčela Jitřenka.

Mě nikdy nedostanou, kníkal Mrňous a poskakoval přitom kolem dokola, **na to jsem moc malý a rychlý!**

Musela jsem se rozhodnout. Podívala jsem se doleva a doprava podél okraje rokle, ale obě strany vypadaly stejně.

KKKJJJ!!!

Orlička, vznášející se celou dobu nad našimi hlavami, se stočila doleva.

„Tudy!“ zavelela jsem a vyrazila za ní.

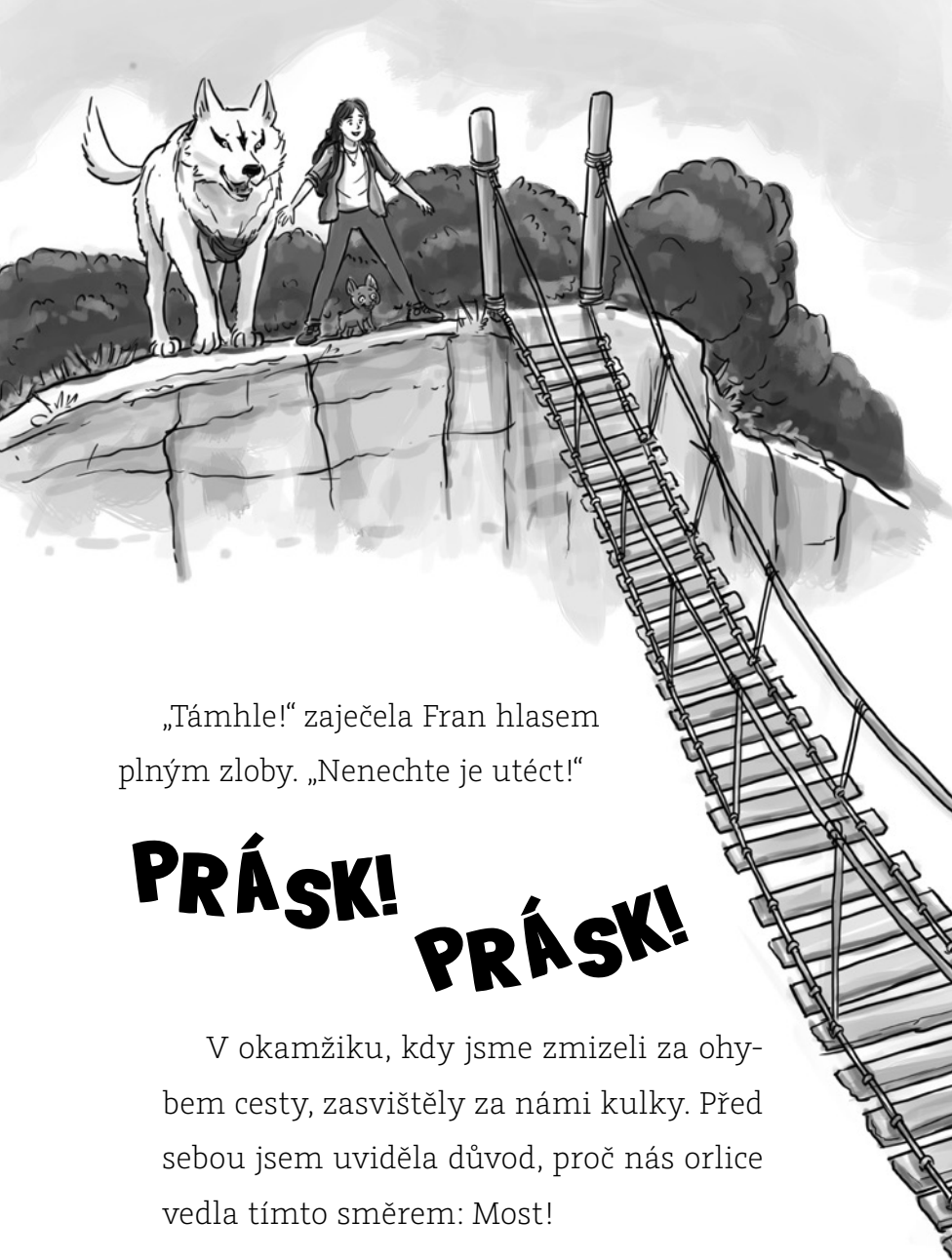
Běželi jsme po úzkém pruhu země mezi křovím a srázem. Modlila jsem se, aby se s námi ne-
utrhl.

„Dávejte všichni pozor!“ zavolala jsem přes rameno.

Když jsme se přiblížili k zatáčce, uslyšela jsem, jak se z lesa za námi vyřítili vojáci.

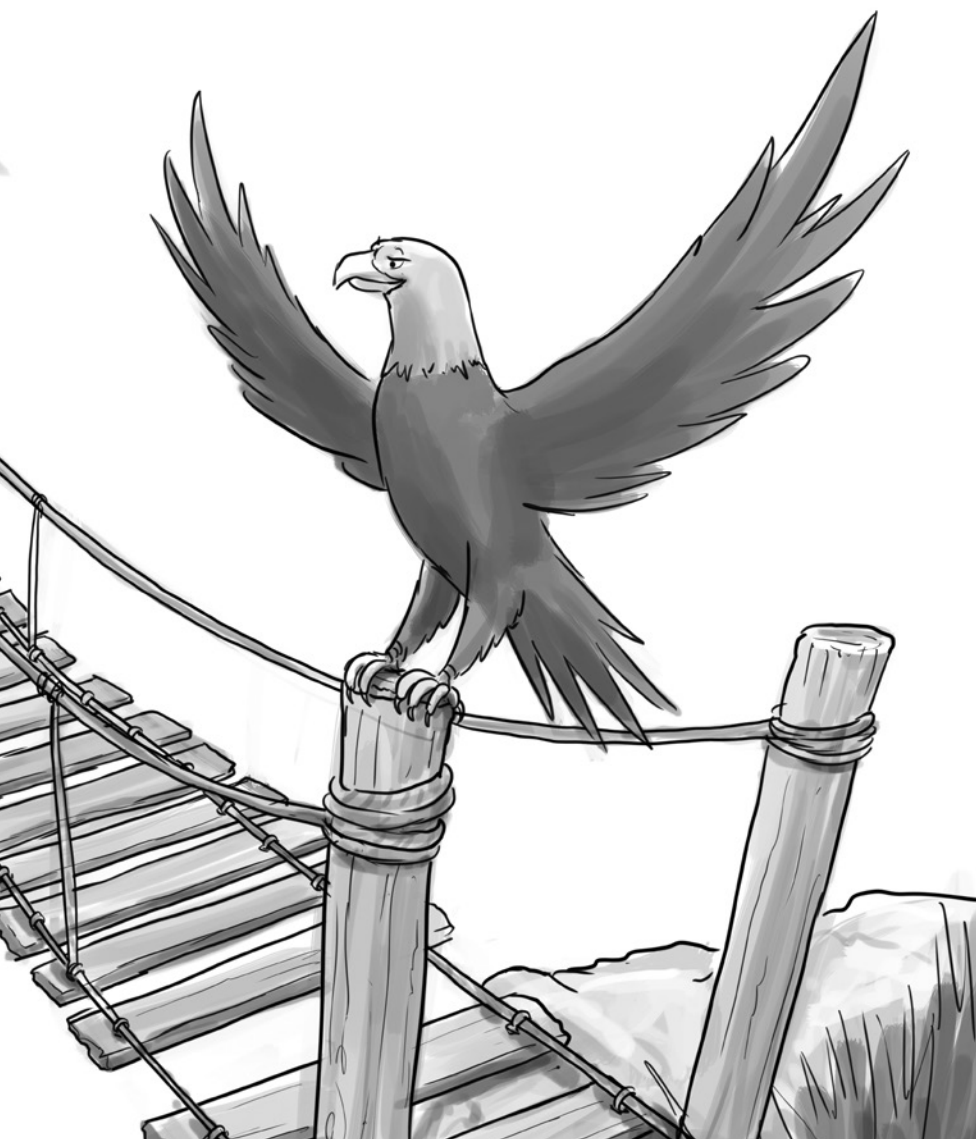
„Támhle!“ zaječela Fran hlasem plným zloby. „Nenechte je utéct!“

PRÁSKI!
PRÁSKI!

V okamžiku, kdy jsme zmizeli za ohybem cesty, zasvištěly za námi kulky. Před sebou jsem uviděla důvod, proč nás orlice vedla tímto směrem: Most!

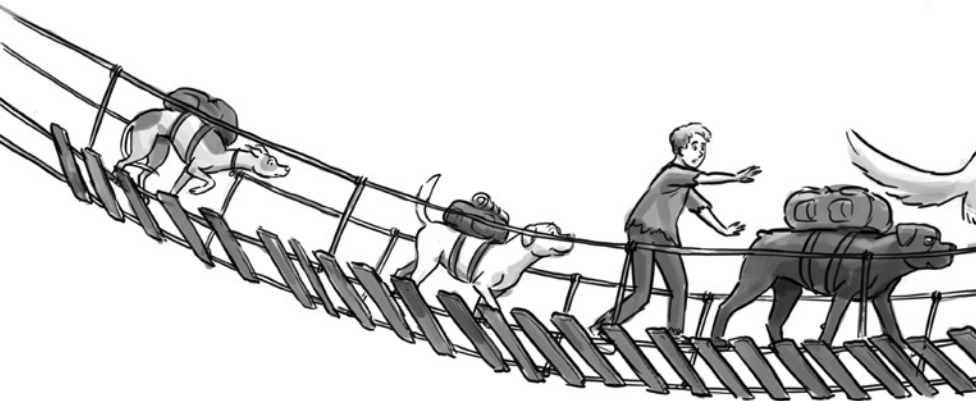
DĚKUJU, ORLIČKO.

Když jsme se dostali blíž, zpozorovala jsem, že provazový most není v příliš dobrém stavu. Dřevěná prkna byla zpuchřelá a rozpadala se.

„To nevypadá moc bezpečně,“ poznamenal Rupert. „Spíš vůbec.“

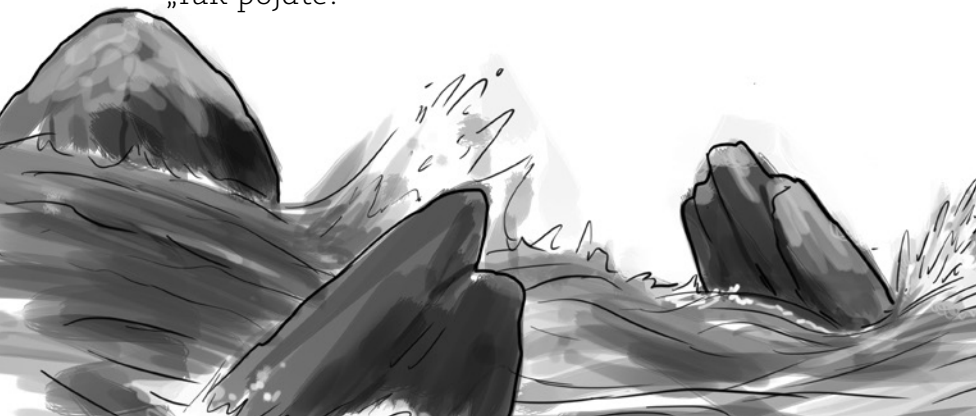
„Nemáme na vybranou!“ vyštěkla jsem.

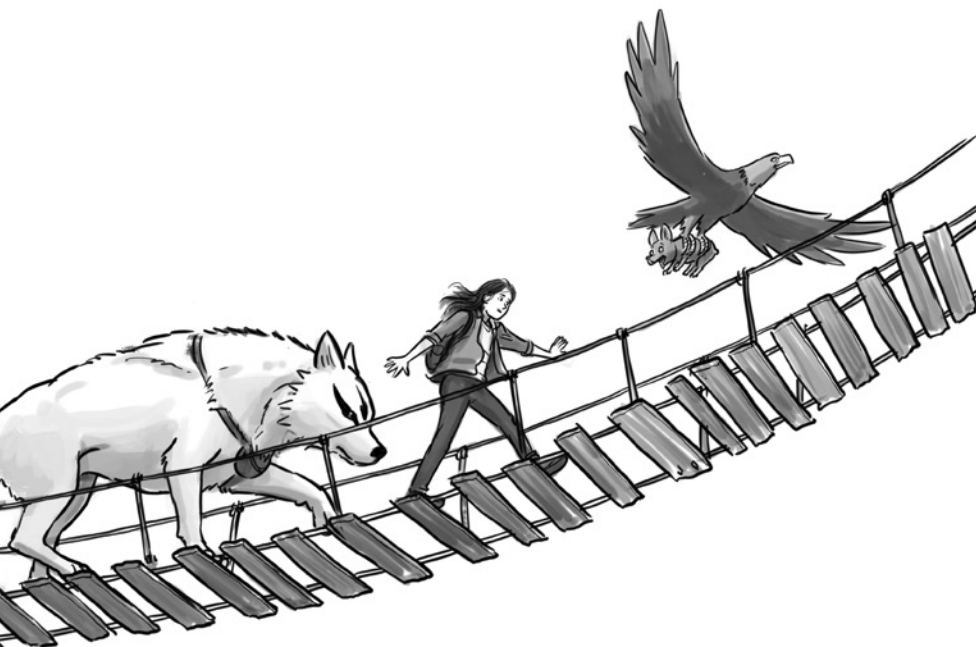

Pořád jsem na něj byla naštvaná kvůli tomu, jak lhal o tom, že viděl mé rodiče v táboře pro dospělé. Na jeho pochyby jsem neměla čas.

Vkročila jsem na most a prkna pode mnou hlasitě zaskřípala.

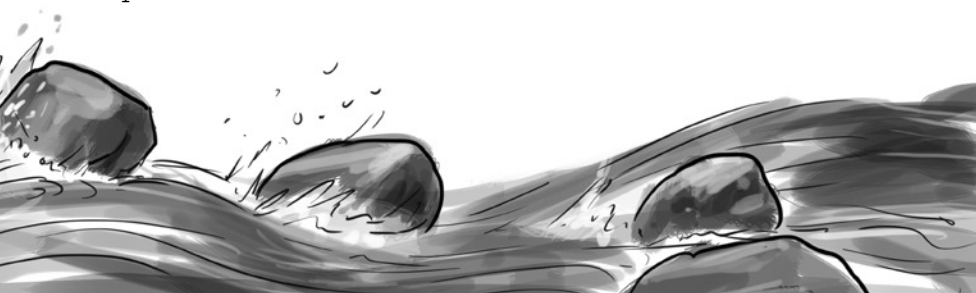
„Tak pojďte!“

Jitřenka, můj věrný stín, vyrazila hned za mnou. Následovali Brutus, Rupert a pak opatrně našlapující Čmuchal. Jak postupně každý z nás přidával svou váhu k váze ostatních, vrzání prken nebezpečně zesilovalo.

Zvedl se vítr a celá lávka se začala pohupovat sem a tam nad propastí. Obzvlášť těžké to bylo pro Mrňouse.

KKKJJJ!!!

Orlička nad námi zamávala křídly a uchopila čivavu do pařátů. **SKVĚLÁ PRÁCE, PTÁČKU MŮJ!**

Blesk šel jako poslední, postupoval jen pomalu a kňučel strachy. Už předtím nebyl jeho zrak úplně nejlepší, ale když měl teď navíc jedno oko poraněné, stal se pro něj přechod mostu skutečným utrpením. Křečovitě zarýval drápy do prken a sotva se sunul kupředu. Čmuchal, krácející těsně před ním, ho jemným ňafáním povzbuzoval.

**Jen tak dál, Blesku. Jsem tu s tebou.
Hezky jednu tlapku za druhou.**

Konečně jsem přešla na druhý konec mostu a z něj jsem skočila na zem. I tady rostla

křoviska. Kolem mě vzápětí proběhla Jitřenka, potom Brutus a po něm následoval ztěžka oddechující Rupert.

Na opačném konci mostu se v zákrutě objevili vojáci.

„K zemi!“ zakřičela jsem.

Smečka zaplula do křoví a já jsem se příkrčila za kůlem, ke kterému byl most ukotvený. Vzduchem začaly létat kulky. Jedna z nich zasáhla lano a roztřepila ho. Celý most se otřásl.

„Zastavit palbu!“ zařvala Fran. „Když ten most zničíte, nikdy je nechytíme!“

„Honem!“ zavolala jsem. Čmuchal už se mezi tím dostal do bezpečí a teď se s ňafáním ohlédl na svého psího kamaráda.

Už jsi skoro tady, Blesku!

Na zpuchřelá prkna vkročil první voják. Včetně Fran jich bylo celkem sedm a byli o hodně těžší než my. Když se na most nahrnuli všichni, začal se prudce otřásat.

Blesk málem ztratil rovnováhu, ale zakousl se čelistmi do lana, aby se na lávce udržel. Přidržela jsem se jednou rukou kůlu a druhou se k němu natáhla, ale on stisk nepovolil. Zhlédla jsem, jak se mu ve zdravém oku zuřivě zablesklo. V další chvíli začal lano přehryzávat.

Blesk se snažil shodit most dolů!

Byl to nebezpečný manévr a já jsem si nebyla úplně jistá tím, jestli bych mu to měla dovolit. Zároveň jsem si uvědomovala, že si tím odřízneme cestu zpátky k silnici s konvojem nákladáků, ve kterých mohli být mí rodiče.

Jitřenka to rozhodla za mě. Přihnala se zpátky a začala přehryzávat i druhé lano.

„Děcka,“ zamumlala jsem, „jenom buďte připravení skočit, až uslyšíte...“

RUP! **RUP!**